

Sygn. akt V **GC 2299/18 upr**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSR Stella Czołgowska
Protokolant:	St. sek. sądowy Monika Jabłonecka

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2019 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w G.

przeciwko (...) Spółka z o.o. T.

o zapłatę

I oddała powództwo;

II kosztami postępowania obciąża powoda .

V GC 2299/18 upr

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 14 marca 2019 r.

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. złożył w dniu 20 czerwca 2018 roku pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przeciwko pozwanemu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. o zapłatę następujących kwot:

- 99,77 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- 101,46 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 12 października 2016 r. do dnia zapłaty,
- 102,78 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 15 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty,
- 102,78 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 21 października 2017 r. do dnia zapłaty,
- 102,78 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 27 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż zgodnie z art. 6b ustawy Prawo energetyczne kilkakrotnie wstrzymywał dostawę energii elektrycznej wobec pozwanego dla punktów odbioru znajdujących się pod adresem: ul. (...) w T., ul. (...) w T. i ul. (...) w T.. Po uregulowaniu przez pozwanego należności za dostawę energii, powód za każdym razem, tj. 21 lipca 2015 r., 11 lipca 2017 r., 6 września 2017 r. oraz 6 września 2017 r. wznawiał dostawy energii elektrycznej do wskazanych układów pomiarowych, zgodnie ze zleceniami OT z dnia 20 lipca 2015 r., 8 września 2016 r., 10 lipca 2017 r., 5 września 2017 r. oraz 5 września 2017 r. Za wznowienie dostarczania energii elektrycznej powód zgodnie z obowiązującymi taryfami obciążył pozwanego opłatami w wysokości 99,77 zł, 101,46 zł, 102,78 zł, 102,78 zł oraz 102,78 zł, wystawiając faktury VAT. Wobec braku zapłaty należności przez pozwanego, powód pismem z dnia 6 lutego 2018 r. wezwał pozwanego do dobrowolnego spełnienia świadczeń dochodzonych niniejszym pozwem.

Pismem z dnia 5 listopada 2018 roku powód uzupełnił braki formalne pozwu złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym poprzez złożenie pełnomocnictwa procesowego, a także złożył dowody wymienione w pozwie (jako „Lista dowodów”). Jednocześnie powód złożył na podstawie art. 69 § 1 k.p.c. wniosek o ustanowienie kuratora dla pozwanej spółki nieposiadającej zarządu.

Zarządzeniem z dnia 27 listopada 2018 r. Przewodniczący w Sądzie Rejonowym w Toruniu V Wydziale Gospodarczym na mocy art. 69 § 1 k.p.c. ustanowił dla pozwanego kuratora procesowego.

W odpowiedzi na pozew kurator pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu oraz przyznanie wynagrodzenia kuratorowi za sprawowanie funkcji. Kurator wskazał, iż w całości kwestionuje stanowisko powoda wyrażone w pozwie, a powód nie wykazał zlecenia przez pozwanego wznowienia dostawy energii. Powód nie przedłożył bowiem zleceń OT, na które powoływał się w pozwie ani faktur wskazujących na obciążenie pozwanego opłatami za wznowienie energii. Ponadto powód złożył inne wezwanie do zapłaty niż przywołane w pozwie, ani nie przedłożył Taryfy Opłat obowiązujących w 2015 roku. W ocenie kuratora powództwo w niniejszej sprawie powinno zostać oddalone jako nieuzasadnione i pozbawione podstaw. Dodatkowo, z ostrożności procesowej kurator podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia.

W piśmie procesowym z dnia 21 lutego 2019 r. powód cofnął powództwo w części obejmującej kwotę 99,77 zł wynikającą z faktury VAT nr (...), w związku z dokonaniem jej korekty. W pozostałym zakresie powód podtrzymał wszelkie wnioski i twierdzenia zawarte w pozwie, przedkładając dokumenty, na które powoływał się w pozwie. Ponadto powód wskazał, iż zlecenia wstrzymania dostawy energii zostały podpisane przez odbiorcę (pozwanego). Strona powodowa podniosła również, że przed wstrzymaniem dostawy odbiorca jest wzywany do uregulowania należności i nie zleca swojemu sprzedawcy momentu wstrzymania dostawy energii elektrycznej.

Sąd ustalił, co następuje:

Strony w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarły w dniu 13 kwietnia 2015 roku umowę o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej

(okoliczność bezsporna, nadto dowód: umowa o świadczenie usług dystrybucji energii nr (...) wraz z załącznikiem, k. 24-25v; ogólne warunki umów o świadczenie usług dystrybucji, k. 31-41)

Powód dokonywał wznowienia dostawy energii elektrycznej w dniach:

- 21 lipca 2015 r. dla punktu odbioru przy ul. (...) w T.,
- 9 września 2016 r. dla punktu odbioru przy ul. (...) w T.,
- 11 lipca 2017 r. dla punktu odbioru przy ul. (...) w T.,

- 6 września 2017 r. dla punktu odbioru przy tul. (...) 27 w T.,

- 6 września 2017 r. dla punktu odbioru przy ul. (...) w T..

(dowód: zlecenia wznowienia dostarczania energii elektrycznej, k. 88-90; zlecenia wstrzymania dostarczania energii elektrycznej, k. 97-98v)

Powód wystawił pozwanemu pięć faktur VAT za wznowienie dostarczania energii elektrycznej:

- fakturę VAT nr (...) z dnia 27 września 2016 r. na kwotę 101,46 zł z terminem płatności w dniu 11 października 2016 r., dotyczącą zlecenia nr (...),

- fakturę VAT nr (...) z dnia 31 lipca 2017 r. na kwotę 102,78 zł z terminem płatności w dniu 14 sierpnia 2017 r., dotyczącą zlecenia nr (...),

- fakturę VAT nr (...) z dnia 6 października 2017 r. na kwotę 102,78 zł z terminem płatności w dniu 20 października 2017 r., dotyczącą zlecenia nr (...),

- fakturę VAT nr (...) z dnia 12 kwietnia 2018 r. na kwotę 102,78 zł z terminem płatności w dniu 26 kwietnia 2018 r., dotyczącą zlecenia nr (...),

- fakturę VAT nr (...) z dnia 7 sierpnia 2015 r. na kwotę 99,77 zł z terminem płatności w dniu 21 sierpnia 2015 r., dotyczącą zlecenia nr (...).

(dowód: faktury VAT, k. 91-95)

Taryfy opłat powoda z roku 2015, 2016 i 2017 w pkt. 6.1 wśród opłat ustalonych przez Operatora wymieniały w pkt 1 opłaty za wykonane na zlecenie odbiorcy przerwania i wznowienie dostarczania energii. Wysokość opłat określonych w tych taryfach była tożsama z kwotami wskazanymi w wyżej wymienionych fakturach VAT.

(dowód: taryfy E. Operator z 2015 r., 2016 r. i 2017 r., k. 102-115)

W dniu 21 lutego 2019 r. powód wystawił fakturę korygującą nr (...) do faktury VAT nr (...) z dnia 2 sierpnia 2015 r. wskutek niezasadnego obciążenia pozwanego kwotą 99,77 zł za wznowienie dostarczenia energii elektrycznej.

(dowód: faktura korygująca nr (...), k. 96)

Pismem datowanym na dzień 21 maja 2018 roku powód (...) S.A. wezwał pozwanego do zapłaty łącznej kwoty 509,57 zł wynikającej z faktur VAT wystawionych w związku ze wznowieniem dostawy energii elektrycznej. W dniu 3 sierpnia 2018 r. powód wystosował do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 26.138,36 zł wynikającej z faktur wystawionych z tytułu opłat za zużycie energii elektrycznej.

(dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 21 maja 2018 r., k. 99; przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 3 sierpnia 2018 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 59-60v)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów w całości, gdyż nie budziły one wątpliwości co swojej prawdziwości, a strona pozwana nie zakwestionowała ich skutecznie. Zważyć przy tym należy, że czym innym jest przyznanie dowodowi z dokumentu waloru prawdziwości, a zatem tego, że nie został on podrobiony czy przerobiony, a czym innym jest wyciąganie stosownych wniosków z treści tego dokumentu.

Ustalając stan faktyczny, Sąd miał na uwadze, iż okolicznością bezsporną było związanie stron postępowania umową o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej. Powód wywodził swoje roszczenie z tytułu nieuregulowanych przez pozwanego opłat za wznowienie dostarczania energii elektrycznej. Działający w imieniu pozwanego kurator wskazywał jednak, że powód nie wykazał, aby pozwany zlecał usługi wznowienia dostaw energii elektrycznej. Kurator podnosił również, że pozwany nie został powiadomiony przez powoda o zamiarze wstrzymania dostaw energii elektrycznej. Ponadto kurator podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Przechodząc do rozważań prawnych, należy wskazać, iż zgodnie z art. 6b ust. 1 pkt 2) ustawy z dnia 10 kwietnia 199 r. Prawo energetyczne (tj. Dz.U. z 2018 r., poz. 755) przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii może wstrzymać, z zastrzeżeniem art. 6c, dostarczenie paliw gazowych lub energii, jeżeli odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi co najmniej przez okres 30 dni po upływie terminu płatności. Z kolei w myśl art. 6b ust. 3 przedsiębiorstwo energetyczne, któremu odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi lub za pobrane paliwo gazowe lub energię, powiadamia na piśmie odbiorcę paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w gospodarstwie domowym o zamiarze wstrzymania dostarczania paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła, jeżeli odbiorca ten nie ureguluje zaległych i bieżących należności w okresie 14 dni od dnia otrzymania tego powiadomienia.

W niniejszej sprawie, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd nie uwzględnił powództwa. Powód bowiem nie wykazał zasadności obciążenia pozwanego opłatami z tytułu wznowienia dostarczania energii elektrycznej, do czego był obowiązany na mocy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Mając na uwadze wskazany wyżej przepis art. 6b ust. 3 Prawa energetycznego, w ocenie Sądu powód nie wykazał spełnienia formalnej przesłanki powiadomienia odbiorcy (pozwanego) o zamiarze wstrzymania dostarczania energii elektrycznej. Przepis ten chroni przede wszystkim interesy odbiorcy energii elektrycznej, który musi mieć zarówno świadomość istnienia zaległości w opłatach należności za dostarczoną energię, terminów płatności poszczególnych należności oraz poszczególnych okresów zwłoki za konkretnie wskazane czynniki energetyczne, jak i świadomość skutków związanych z brakiem uregulowania należności w wyznaczonym terminie wobec dotkliwości sankcji jaką jest wstrzymanie dostaw energii elektrycznej. Wymogi określone w tym przepisie muszą być bezwzględnie spełnione, aby wstrzymanie dostaw energii było zasadne. Oznacza to, że samo istnienie zadłużenia nie jest wystarczające dla wstrzymania dostarczania energii elektrycznej, a konieczne jest jeszcze należyte, szczegółowe uprzednie poinformowanie odbiorcy o wysokości zadłużenia i o skutkach braku uiszczenia należności ((...)). Tym samym przesłanki określone w przepisie art. 6b ust. 3 ustawy muszą być spełnione łącznie, by powiadomienie wywołało właściwy skutek prawny.

Z samej treści przepisu art. 6b ust 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy wynika, że w chwili wstrzymania dostarczania energii odbiorca musi pozostawać w zwłoce przez okres co najmniej miesiąca, a ponadto od chwili doręczenia powiadomienia do czasu wstrzymania musi upłynąć dodatkowy 2-tygodniowy termin wyznaczony w powiadomieniu. Przepisy ustawy zastrzegają dla powiadomienia odbiorcy formę pisemną, nie określają natomiast, w jakiej formie pismo informujące o możliwości wstrzymania dostarczania energii ma zostać doręczone odbiorcy. Na powodzie spoczywał zatem ciężar wykazania, że spełnione zostały przesłanki do obciążenia pozwanego kosztami wstrzymania i wznowienia dostarczania energii elektrycznej. Oznacza to tym samym, że powód powinien wykazać, że w związku ze zwłoką w zapłacie należności za dostawę energii przekraczającą 30 dni, powiadomił odbiorcę na piśmie o zamiarze wstrzymania dostaw, jeżeli odbiorca nie ureguluje zaległych i bieżących należności w okresie 14 dni od otrzymania tego powiadomienia. Należy zauważyć, iż powód wskazywał, że przed wstrzymaniem dostawy odbiorca jest wzywany poprzez wezwanie do zapłaty i ma dostatecznie dużo czasu na uregulowanie należności. Powód przedłożył jedynie przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 21 maja 2018 r. do uregulowania należności tytułem opłat za wznowienie dostarczania energii oraz wezwanie z dnia 3 sierpnia 2018 r. (data późniejsza niż dzień wniesienia pozwu) do zapłaty należności wynikających ze zużycia energii elektrycznej. Sąd uznał, że skierowane do pozwanego wezwanie do zapłaty nie spełniają wymogów formalnych wynikających z art. 6b ust. 3 ustawy. W ocenie Sądu powód nie sprostował ciężącemu na nim obowiązkowi dowodowemu. Skoro nie nastąpiło wymagane przepisem prawa powiadomienie, nie zachodziła podstawa do wstrzymania dostaw energii, a zatem nie można przyjąć, że wznowienia dostawy powinny nastąpić na koszt odbiorcy. Tym samym Sąd w punkcie II sentencji wyroku oddalił powództwo w pozostałej części.

Na marginesie należy wskazać, iż zarzut przedawnienia zgłoszony przez stronę pozwaną nie zasługiwał na uwzględnienie. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat sześć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Należy wskazać, iż terminy wymagalności należności wynikających z wystawionych faktur VAT przypadają w dniach 22 sierpnia 2015 r., 12 października 2016 r., 15 sierpnia 2017 r., 21 października 2017 r. i 27 kwietnia 2018 r., a pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 20 czerwca 2018 roku. Mając to uwadze, należało stwierdzić, że trzyletni termin przedawnienia nie upłynął wobec żadnej z należności żądanej przez powoda.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zgodnie z tą zasadą w przypadku oddalenia powództwa, kosztami procesu (w tym uiszczoną opłatą od pozwu w kwocie 30 zł oraz wynagrodzeniem kuratora w kwocie 135 zł) obciążono stronę powodową. Orzeczenie zaś o kosztach procesu było obligatoryjne, mając na uwadze treść art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c.